

еднакво, паче чясто нони измѣнявать языка си спорядъ мѣстный говоръ. На днешень день по-но учени-ти отъ различны народы говорятъ и пишють на языка си еднакво, а древно-ти Еллини не сж отбмрали потрѣбж-тж на това съ-единеніе помежду си, писали всякой на своето нарѣчіе, едни Атически, другы Дорически трети незная какъ си, и унци-ти имъ не глданъ тѣхъ, нито пакъ себеси, а искачь да сказывать, незная, что си.

Филологъ-тъ отъ Іонійскж-тж академіж, зе да подтврди, че бльгарскый языкъ е далеа отъ славянскый толкова, колкото Циганскый отъ Индійскый, подкрѣпява мнѣніе-то си съ доводъ, че, ако да бы былъ Бльгарскый языкъ едно съ Славянскый, то мы не быхме ся трудилн всеу съ него, быхме ся изучвали на Црковно-Славянскый. Такъвъ доводъ подврждава само, че той многознаитель незнае, что говори, не е отбралъ на какъвъ языкъ ся учимъ, не е още разумѣлъ, что е Бльгарскый, что е Славянскый языкъ. Затова него да оставимъ на странж като непосвятенъ въ тья работы, и помежду си мы да си кажемъ, че ако ся учимъ на Бльгарскый ане на Црковно-Славянскый языкъ, това не показва, какъ првъый е чюждъ на вторый, а ще рече, какъ мы Бльгаре-ти искаме да употрѣбимъ на изученіе-то си Славянскый языкъ въ такъвъ